

Bro-koli

színmű

Szerző: Gusztony Endre IV. évfolyam (író és rendező),

Dedovity Tomity Lea (koreográfus),

Fercsik Bence-Máté (asszisztens),

Rapos Emma (korrepetitor),

Sadiković Marijo, Greguss Lilla, Barna-Sára Dávid, Görög Hanna, Ifj. Barsi Árpád, Tatárka Zsófia, Lázár Mónika, Kocsis László, Kerekess Zalán, Arnold Zsófia, Pastyik Nóra, Nagy Evelyn, Mendrei Zsolt, Mihók Olivér, Virovkić Ivan

Témavezető: Táborosi Margaréta, docens. Dupák Fanni, színész

Intézmény: Újvidéki Egyetem, Bölcsész kar, Történelem, Újvidék

Művészeti alkotásom tárgya három részből áll. A darabnak írója, az előadásnak pedig rendezője és színésze vagyok. Hipotézisem az volt, hogy ha egy olyan történetet dolgozunk fel, amelyet én írtam, rendezőként biztos leszek majd a karakterek szándékaiban, vezetni tudom majd a színészeket, illetve ha kell, meg tudom változtatni a történetet.

Azért döntöttem úgy, hogy szerzői projektbe fogunk, mivel szerencsére a csapatunkban idén elég sokan vettek részt, és azt szerettem volna, ha mindenkinek jut szerep, még hozzá a vágyainak, illetve a képességeinek megfelelően. A darab egy kollégiumi amatőr csoportról szól, akik egy előadást próbálnak összehozni. Az idegbeteg rendező, a csoportot most elhagyó színész, és a munkát titokban sabotáló csoporttagok okozzák a bonyodalmakat, mégis belátást kaphatunk abba, hogy mindenki magával cipeli a saját problémáit. Főhőseink végeredményét voltaképpen nem látjuk, sosem jutunk el az áhított bemutatóig, helyette csak egy dal van, melynek címe: Ajándék. Mindenki más miatt van a csoportban, de mégis mindenki ugyanazért: közösségben lenni, és jól szórakozni. Ezt jelenti a végén felcsendülő dal.

Az előadás játékmódja kitett, helyenként csinált, és már a stilisztika határát súrolja. Ennek fő oka az volt, hogy a színészek válláról levegyem a megfelelési kényszert, a próbák ne gondokkal telítettek legyenek, hanem szabadok. Sokan vannak, akik először álltak színpadon, és olyanok is, akik ezt tanulják. Ez a stílus segített, hogy a különbségek nagyjából kiegyenlítődjenek.

Ahelyett, hogy a friss amatőröknek azzal kellett volna foglalkozniuk, hogy egy-egy reakció hogyan jön létre a karakterekben, kifelé nézve reagálnak, szinte kommunikálva a közönséggel, és azok visszajelzései miatt pedig sikerélményben lehet részük.

Hipotézisem teljesen beigazolódott. Az eredeti történetet, elképzelést megváltoztattam időközben. Volt, ahol a karakterben nem érezte magát jól a színész, és volt, hogy valaki saját ötlettől vezérelve egy teljesen új jelenetet akart. A végeredménnyel pedig mindannyian elégedettek voltak, sajátjuknak érezték, nem roppantak össze a feladattól, nem ijedtek meg tőle, hanem élvezték, és várják a következő munkát.

Kulcsszavak: dráma, közösség, előadás, játék, szórakozás

Bro-koli

Play

Author: Endre Gusztony, (Zsafia Tatarka year I)

Dedovity Tomity Lea (choreographer),

Fercsik Bence-Máté (assistant),

Rapos Emma (korrepetitor),

Sadiković Marijo, Greguss Lilla, Barna-Sára Dávid, Görög Hanna, Ifj. Barsi Árpád, Tatárka Zsófia, Lázár Mónika, Kocsis László, Kerekess Zalán, Arnold Zsófia, Pastyik Nóra, Nagy Evelyn, Mendrei Zsolt, Mihók Olivér, Virovkić Ivan

Supervisor: Táborosi Margaréta, docens. Fanni Dupák, Actress

Institution: University of Novi Sad, Humanities mayor, History Department, Novi Sad

My artistic work consists of three parts. I am the playwright, director, and actor of the performance. My hypothesis was that if we work on a story I wrote, I would be certain about the characters' intentions as a director, able to guide the actors, and change the story if needed.

I decided to undertake a project as an author because, fortunately, many people participated in our team this year, and I wanted everyone to have a role that suited their desires and abilities. The play is about an amateur group in a dormitory trying to put together a performance. The neurotic director, the actor leaving the group, and the members secretly sabotaging the work create the complications, yet we gain insight into how everyone carries their own problems. We never actually see the outcome for our protagonists; we never reach the coveted premiere, instead, there is only a song titled "Gift." Everyone has their own reasons for being in the group, but ultimately, they all seek the same thing: to be part of a community and have fun. This is what the song at the end signifies.

The performance style is exposed, at times artificial, and flirts with the boundaries of stylistics. The main reason for this was to relieve the actors of the pressure to conform, allowing rehearsals to be free rather than filled with concerns. Many of the participants were on stage for the first time, and some are studying this art. This style helped balance out the differences among them. Instead of focusing on how each reaction is formed in their characters, the fresh amateurs could react outwardly, almost communicating with the audience, thus experiencing success through their feedback.

My hypothesis was completely confirmed. In the meantime, I changed the original story and concept. There were instances where an actor didn't feel comfortable in their character, and sometimes someone wanted to create an entirely new scene driven by their own idea. In the end, everyone was satisfied with the result; they felt it was their own, they didn't crumble under the task, they weren't scared of it, but instead enjoyed it and looked forward to the next project.

Keywords: drama, community, performance, play, fun